

எழுப்தல்

எழுப்புதல்

பெரும்பாலான மக்கள் முதன் முதலாக கிறிஸ்துவண்டை வரும்போது மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் விடுதலையையும் அன்பையும் கண்டடைகின்றனர். இயேசுவுக்கு அதிக நெருக்கமாக உணர்கின்றனர். ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்ற வாஞ்சையால் அவர்களது உள்ளங்கள் பற்றியெரிகின்றன. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல அவர்களது உற்சாகம் குன்றுகிறது, தீவிரம் மங்கி ஏறக்குறைய மறைந்தே போய் விடுகிறது. ஏன்? என்ன ஆயிற்று? அந்த முதல் அனுபவத்தை மீண்டும் கொணருவது எப்படி?

தீவிரக் குறைவு அல்லது இயேசுவின் பேரிலுள்ள அன்புத் தாழ்ச்சி போல நமது கிறிஸ்தவ வாழ்வில் வேறு பிரச்சனைகளே இல்லை எனலாம். எபேசு பட்டணத்தின் பண்டைய திருச்சபைக்கு இயேசு எழுதிய பயங்கரமான வார்த்தைகளைப் பாருங்கள் : ஆனாலும், நீ ஆதியில் கொண்டிருந்த அன்பை விட்டாய் என்று உன்பேரில் எனக்குக் குறை உண்டு. ஆகையால், நீ இன்ன நிலைமையிலிருந்து விழுந்தாய் என்பதை நினைத்து, மனந்திரும்பி, ஆதியில் செய்த கிரியைகளைச் செய்வாயாக; இல்லாவிட்டால் நான் சீக்கிரமாய் உன்னிடத்தில் வந்து, நீ மனந்திரும்பாத பட்சத்தில், உன் விளக்குத் தண்டை அதனிடத்தினின்று நீக்கி விடுவேன் (வெளிப்படுத்தல் 2:4-5).

யாராவது ஒருவர் தனது இருளின் இராஜ்யத்தை விட்டு, கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதன் மூலம் தேவனின் இராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் போதெல்லாம் சாத்தான் சிறுகிறான். எனவே ஒரு நபர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்ட

வேளை முதல் சாத்தான் தன்னிடமுள்ள எல்லா வகை ஆயுதங்களையும் கொண்டு அப்புதிய விசுவாசியைத் தாக்க முற்படுகிறான். அவனது முக்கிய குறிக்கோள் விசுவாசி இயேசுவின் பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பைத் தணித்துப் போடுவதே. உண்மையான ஒரு விசுவாசியை இயேசுவின் கரத்திலிருந்து தான் பறிக்கவே முடியாது என்பதை சாத்தான் நன்கறிவான் (யோவான் 10:28). ஆனால் அவன் அவ்விசுவாசியை வலிமையிழக்கச் செய்ய முடியும்; அவனை அன்பற்றவனாக, ஜீவனற்றவனாக ஆக்க முடியும், பெரும்பாலும் அதில் அவன் வெற்றியும் காண்கிறான்.

ஆக, நமது கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் நாம் அடிக்கடி ஆவியில் புதுப்பிக்கப் பட, உயிர் மீட்சி அடைய வேண்டியதாகிறது. தனிநபர்கள் மட்டுமல்ல, முழுத் திருச்சபைகளும் எழுப்புதல் அடைய வேண்டும். நாம் இடையறாமல் நம்மைச் சோதித்தறிய வேண்டும். நாம் உலகிலுள்ள வேறெதையும் விட அதிகமாக இயேசுவை நேசிக்கிறோமா? (மாற்கு 12:30). நாம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தேவனுடைய இராஜ்யத்தையே தேடுகிறோமா? (மத்தேயு 6:33). நாமறிந்த ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ சகோதரனுடனும் சகோதரியுடனும் முழுமையான அன்பில், ஐக்கியத்தில் நிலைத்திருக்கிறோமா? (1 யோவான் 1:7; 4:20). நமது அனுதின வாழ்வில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கனியை அனுபவித்து வருகிறோமா? (கலாத்தியர் 5:22-23). நமது வாழ்வில் ஆவிக்குரிய வல்லமை உண்டா? நமது சபையில் உண்டா? (லூக்கா 24:49; அப்போஸ்தலர் 1:8). இக்கேள்விகளில் எதற்காவது "இல்லை" என்ற பதில் வந்தால் நாம் உயிர் மீட்சி அடைய வேண்டியது அவசியம்.

நாம் தேவ வசனத்தைப் படிப்பதற்கான முக்கியக் காரணங்களில் ஒன்று புதுப்பித்தலும் எழுப்புதலும் அடைவதே. இந்த விளக்கவுரை எழுதப் பட்டதற்கான முக்கியக் காரணங்களுள் ஒன்றும் இதுவே. நீங்கள் இந்த

விளக்கவுரையைத் தியானிக்கையில், தேவனுடைய வார்த்தைகள் ஜீவன் பெற்று எழுந்து உங்கள் உள்ளங்களில் ஒரு புதுக் கருத்தையும் ஒரு புது வல்லமையையும் உருவாக்க வேண்டுமென்பதே உங்கள் ஜெபமாக இருக்கட்டும். நீங்கள் இந்த விளக்கவுரையைப் பயன்படுத்துகையில் உங்கள் உள்ளத்திலும், சபையிலும் ஓர் எழுப்புதல் உருவாக வேண்டுமென்று ஜெபியுங்கள்.

இப்பொழுது எழுப்புதல் அல்லது உயிர் மீட்சி என்ற விஷயத்திற்கு வருவோம். முதலாவதாக, எழுப்புதல் என்றால் என்ன? எழுப்புதல் என்றால் கிறிஸ்துவின் பேரிலான நமது ஆதி அன்பின் நிலைக்கு மறுபடியும் வருவது. எழுப்புதல் என்பது இயேசுவோடு ஒளியில் நடந்து, அவர் தமது ஜீவனால் நம்மில் வாழ விடுவது. எழுப்புதல் என்பது குன்றிப் போன ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியம் மீண்டும் சீரடைவது. எழுப்புதல் என்பது நமது பாவங்களை ஒப்புக்கொண்டு, மன்னிப்புக்காகவும் சுத்திகரிப்புக்காகவும் இயேசுவை நோக்கிக் கதறுவது. எழுப்புதல் என்பது நமது வாழ்வின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் இயேசுவின் ஆளுகைக்குக் கையளிப்பது. எழுப்புதல் என்பது நமது வாழ்வில் ஓர் ஆழமான தொடுதலின் நேரம். ஆனால், எழுப்புதல் என்பது நாமாகவே நம்மை ஓர் உணர்ச்சி மயமான நிலைக்கு உந்தித் தள்ளுவது அல்ல. அது ஜெபத்தின், தியானத்தின், தெளிந்த புத்தியுடன் கூடிய சுய மதிப்பீட்டின் நேரம்; அது இயேசுவண்டை கிட்டிச் சேரும் நேரம். எழுப்புதல் அல்லது எழுப்புதல் என்பது நமது மாய்மாலங்களும் வஞ்சகங்களும் அம்பலமாகும் நேரம். எழுப்புதல் என்பது சபையிலுள்ள சச்சரவுகள், குறைகூறுதல்கள், கசப்பு இவை வெளியாக்கப் பட்டு, மனந்திரும்பும் நேரம். எழுப்புதல் என்பது மற்றவர்கள் தொடப்பட்டு கிறிஸ்துவண்டை ஈர்க்கப் படுமளவிற்கு நமது வாழ்க்கைகள் அடியோடு மாறுகின்ற நேரம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, எழுப்புதல் என்பது

பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது தனி வாழ்விலும், சபை வாழ்விலும் வல்லமையோடு நம்மீது வந்திறங்கும் நேரம்.

எழுப்புதல் எப்படி ஆரம்பிக்கிறது? பொதுவாக, நமது சொந்தப் பாவங்களைப் பற்றிய உணர்வு, மற்றும் பாவ அறிக்கையிலே எழுப்புதல் ஆரம்பிக்கும். நமக்கு எழுப்புதல் தேவைப்பட்ட முதல் காரணமே பாவம் தான். பிசாசின் தாக்குதல் முறை நம்மைப் பாவம் செய்யும் படியாகச் சோதிப்பதே. நாம் பாவம் செய்கையில் தேவனை விட்டுப் பிரிக்கப் படுகிறோம். நமக்குள்ளே வாழும் தேவனின் பரிசுத்த ஆவியானவரைத் துக்கப் படுத்தி விடுகிறோம். இயேசுவோடு நமக்குள்ள ஐக்கியத்தை இழந்து போகிறோம்; நமது சந்தோஷத்தை, நமது சமாதானத்தை, நமது வல்லமையை இழந்து விடுகிறோம். நமக்குள்ளே பாவம் இருக்கவில்லை என்றால், நமக்கு எழுப்புதலும் தேவைப் படாது. ஆக, எழுப்புதல் என்பது நமது சொந்தப் பாவங்களை ஒப்புக்கொண்டு, அறிக்கையிடுவதிலேயே தொடங்குகிறது.

நாம் நம்மைப் பாவிகளாக எண்ணிப் பார்க்க விரும்புவதில்லை. நமது பாவங்களைக் குறைத்தே மதிப்பிடுகிறோம். பல சமயங்களில் அவற்றை நாம் உணர்வது கூட இல்லை. தன் சிறு வயது முதல் எல்லாக் கற்பனைகளையும் கைக்கொண்டு வந்ததாக இயேசுவிடம் கூறிய அந்த ஐசுவரியவானான வாலிபனைப் போலவே நாம் காணப் படுகிறோம் (மாற்கு 10:17-21). தன்னிடம் பாவமே இல்லை என்று அவன் நினைத்தான்!

நாம் நமது பாவங்களைப் பாராவிட்டாலும், தேவன் அவற்றைப் பார்க்கவே செய்கிறார். பாவம் என்பது ஏதோ ஒரு கற்பனையை மீறுவது மட்டுமல்ல, வேதத்தில் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ள தேவ சித்தத்திற்கு ஏற்காத எதுவும் நமது வாழ்வில் இருப்பதே பாவம் ஆகும். தவறான

மனப்பான்மைகளும் பாவமே: சுயநலம், பெருமை, பொறாமை, பொருளாசை, எரிச்சல், கவலை, உண்மையின்மை. தவறானதைச் செய்வது மட்டுமல்ல, சரியானதைச் செய்யாமல் விடுவதும் பாவமே (யாக்கோபு 4:17). அது நமது முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமாவோடும், முழு மனதோடும், முழு பலத்தோடும் தேவனில் அன்பு கூரத் தவறுவது (மாற்கு 12:30). அது நம்மில் அன்பு கூருவது போல நமது பிறனிலும் அன்பு கூரத் தவறுவது (12:31). அது முடிவுபரியந்தம் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கத் தவறுவது (மாற்கு 13:13). அது தருணம் கிடைக்கும் போது சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் தவறுவது (1 பேதுரு 3:15). அது தேவையில் உள்ள நமது சகோதரனுக்கு உதவத் தவறுவது (மத்தேயு 25:41-45). நமக்குப்

பாவமில்லை என்று நம்மில் யார் சொல்லக் கூடும்? (1யோவான் 1:8). அப்படியானால், உயிர் மீட்சிக்கு முதல் படி நமது பாவங்களை அறிக்கையிடுவதே. நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்காக இயேசு செலுத்தின கிரயத்தை மறந்து விடாதிருப்போம். நமது மறைவான பாவங்களை நமக்கு வெளிப்படுத்தும் படி பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கேட்போம். இயேசுவின் ஆளுகைக்கு முழுமையாக ஒப்புக் கொடுக்கப் படாத பகுதிகள் ஏதேனும் நமது வாழ்வில் உண்டா என்று கண்டறியும் பொருட்டு, நம்மை நாமே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய சில கேள்விகள் இதோ :

தேவனை விட எதையாவது அதிகமாக நேசிக்கிறேனா? என் குடும்பம், என் வேலை, என் சிற்றின்பங்கள் அல்லது என்னையே? (மத்தேயு 6:33 மாற்கு 12:30).

என் வாழ்வின் எந்தச் சூழ்நிலையைக் குறித்தாவது தேவனுக்கு இதிராக முறுமுறுக்கிறேனா? (1கொரிந்தியர் 10:10; பிலிப்பியர் 2:14; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:18). மற்றவர்களின் பாராட்டுக்கு ஆசைப் படுகிறேனா? நான் செய்யும் நன்மையைப் பிறர் மெச்ச வேண்டும் என்று விரும்புகிறேனா? எல்லாரும் என்னையே கவனிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேனா? (மத்தேயு 6:1-5; யோவான்12:43). மற்றவர்களிடம் பொறுமையின்றி நடந்து கொள்கிறேனா? மற்றவர்களைக் குறை சொல்கிறேனா? மற்றவர்கள் என்னைக் குறை சொன்னால் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறதா, அல்லது தொட்டாற்சினுங்கி போலாகி விடுகிறேனா? யார் பேரிலாவது எரிச்சல் உண்டா? யாரிடமாவது மனக் கசப்பு கொண்டிருக்கிறேனா? (எபிரெயர் 12:15).

விட்டுக் கொடுக்காத, பிடிவாத குணம் என்னிடம் உண்டா? தலைக் கனம் கொண்டு எதற்கெடுத்தாலும் வாக்குவாதம் செய்கிறேனா? எப்பொழுதுமே நான் சொல்வது தான் சரி என்கிறேனா? கடினமான வார்த்தைகளையோ, கிண்டல், கேலியோ, பேசுகிறேனா? (பிலிப்பியர் 2:3; எபேசியர் 5:21).

மனிதர்கள் என்ன சொல்லி விடுவார்களோ என்று அஞ்சுகிறேனா? கடமையிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள வகை பார்க்கிறேனா? தேவன் எனக்களித்த தாலந்துகளைப் புதைத்து வைக்கிறேனா? (மத்தேயு 25:24-28).

யார் பேரிலாவது பொறாமை கொண்டிருக்கிறேனா? வேறு யாராவது தோல்வி அடைகையில் மனதுக்குள் சந்தோஷப் படுகிறேனா? வேறு யாராவது வெற்றி பெறுகையில் மனதுக்குள் வேதனை அடைகிறேனா? (1 கொரிந்தியர் 13:4-6).

எதையாகிலும் குறித்து முழுக்க முழுக்க உண்மையாய்
இல்லாமல் இருந்திருக்கிறேனா?

எந்த உண்மையையாகிலும் மறைத்து
வைத்திருக்கிறேனா? என் குற்றங் குறைகளை மூடி மறைக்கப்
இருப்பதை விட அதிக நல்லவனாக என்னைக் காட்டிக்
கொள்ள முயற்சி செய்கிறேனா? எதையும் மிகைப் படுத்திப்
பேசுகிறேனா? (மத்தேயு 23:27-28; யாக்கோபு 5:16). நான்
மனச் சோர்வு அடைந்திருக்கிறேனா? தேவனை முழுக்க
முழுக்க நம்புவதை விட்டு விட்டேனா? என் விசுவாசம்
குன்றிப் போனதா? (ரோமர் 1:17; 14:23; எபிரெயர் 11:6).
எனது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை வறண்டு, ஏதோ கடன்முறை
கழிப்பதற்காக நடைபெறுகிறதா? கிறிஸ்துவை அறியாதோர்
பேரில் கொண்டிருந்த கரிசனையை இழந்து போனேனா?
ஆவிக்குரிய வாழ்வில் பெலனிழந்து விட்டேனா?
வெதுவெதுப்பாக இருக்கிறேனா? சீஷத்துவ வாழ்வில்
பார்க்கிறேனா?

உண்மையில் நான் பின்வாங்கிப் போனேனா?
(மாற்கு 8:34; வெளிப்படுத்தல் 2:4-5; 3:15-16).
உலகத்துக்கு ஒத்து நடக்கிறேனா? அவிசவாசிகள்
யோசிப்பது போல யோசிக்கிறேனா? உலகத்தையும் அதன்
ஆசை இச்சைகளையும் நேசிக்கத் தொடங்கி விட்டேனா?
(ரோமர் 12:2; 1 யோவான் 2:15-17).

இந்தக் கேள்விகளில் எதற்காவது விடை “ஆம்”
என்று இருக்குமானால், அந்தப் பாவத்தை ஒத்துக் கொண்டு,
தேவனிடம் அறிக்கையிட வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்,
தேவன் நம்மை உயிர்ப்பிப்பதற்கு வழி திறப்போம். அப்படிச்
செய்யாத பட்சத்தில் விசுவாச வாழ்வில் இன்னும் தளர்ந்து
போய், தேவனிடமிருந்து தூரமாகிப் போவோம்.

எழுப்புதலுக்கு அடுத்த படி, பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு வெளிப் படுத்திக் காட்டிய அந்த எல்லாப் பாவங்களையும் குறித்து மனஸ்தாபப் படுவது. மனந்திரும்புவது என்றால் நமது பாவங்களுக்காக ஆழமாகத் துக்கப் பட்டு, அவற்றை விட்டு முற்றிலுமாகத் திரும்புவது ஆகும். நாம் இதைச் செய்கையில் தேவன் நம்மை மன்னித்துச் சுத்திகரிப்பார் (1யோவான் 1:9). நாம் இந்த மன்னிப்பையோ சுத்திகரிப்பையோ முழுமையாக அனுபவிக்க முடியவில்லை எனில் அதற்கு ஒரேயொரு காரணம் தான் உண்டு: நாம் நமது பாவங்களை விட்டு முழுமையாகத் திரும்பவில்லை.

எழுப்புதலுக்கு மூன்றாவது படி, பிறருக்கு நாம் ஏதாவது தீமை செய்திருப்பின் அதைச் சரி செய்வதாகும் (மத்தேயு 5:23-24; லூக்கா 19:8). நாம் யாரிடமாவது மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியதிருக்கலாம். நாம் எடுத்த பிறருடைய பொருட்களை அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதிருக்கலாம். நாம் வதந்திகளால் கெடுத்துப் போட்ட யாருடைய நற்பெயரையாவது சீர் செய்ய வேண்டியதிருக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாம் யாரையாவது மன்னிக்க வேண்டியதிருக்கலாம். ஏனெனில், யார் மேலாவது ஆத்திரமோ, கசப்போ கொண்டிருப்பது ஒரு பெரிய பாவமாகும் (மத்தேயு 6:12, 14-15).

எழுப்புதலுக்கு நான்காவது படி, நமது வாழ்க்கையை கிறிஸ்துவுக்கு மீண்டும் தத்தம் செய்வதாகும். நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் அவருக்கு ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும்; எதையும் நமக்கென்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அவர் நம்மைச் செய்யச் சொல்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் செய்வதற்கு நம்மை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் (யோவான் 14:15). நாம் நமக்குச் சொந்தமல்ல; அவருக்கே சொந்தம் (1 கொரிந்தியர் 6:19-20).

எழுப்புதலுக்கு ஐந்தாவது படி, தேவன் தம்மிடம் நருங்குண்ட நொறுங்குண்ட உள்ளத்தோடு திரும்புவர்களுக்கு வாக்களித்திருக்கும் அனைத்தையும் உரிமையோடு கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரின் நிரப்புதலுக்கு நமது உள்ளங்களைத் திறந்து கொடுக்க வேண்டும். நாம் ஆவியானவரால் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென தேவன் சொல்லியிருக்கிறார் (எபேசியா 5:18). ஆகவே, இந்த நிறைவை நாம் வாஞ்சிக்க வேண்டும். இப்படி நிரப்பப் படும்படி நம்மை அவருக்கு ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் (ரோமர் 12:1). நம்மை நிரப்புமாறு அவரைக் கேட்க வேண்டும் (மத்தேயு 7:7-8,11; லூக்கா 11:13).

எழுப்புதலுக்கு ஆறாவதும் இறுதியானதுமானபடி, பரிசுத்த ஆவியானவருக்குக் கீழடங்கி வாழ்வது. ஆவியானவரால் ஆளப்படாத யாரும் ஆவியானவரால் நிரப்பப் பட முடியாது.பவுல், பின்னும் நான் சொல்லுகிறது என்னவென்றால் ஆவிக் கேற்றபடி நடந்து கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது மாம்ச இச்சையை நிறைவேற்றாதிருப்பீர்கள் என்று எழுதுகிறார் (கலாத்தியர் 5:16). கிறிஸ்துவைப் போல வாழ்வதன் இரகசியமும் இதுவே. வெற்றி வாழ்க்கை வாழ்வது என்பது கிறிஸ்து நம்மிலும் நம் மூலமாகவும் வாழ்கிறார் எனப் பொருள்படும் (கலாத்தியர் 2:20). அப்படியானால் நமது இலக்கு இதுவே: கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பாக மாறுவது (ரோமர் 8:29). இதைவிட மேலான இலக்கு ஒன்று இல்லவே இல்லை.

ஆக, எழுப்புதலுக்கு ஆயத்தமாக நாம் எடுத்து வைக்க வேண்டிய அடிகள் இவைகளே. ஆனால் ஒன்றை மறந்து விடாதீர்கள் - அந்த உயிர்ப்பிக்கும் கிரியையை நடப்பிப்பவர் முழுக்க முழுக்கப் பரிசுத்த ஆவியானவரே, அதுவும் தமது வழியில், தமது வேளையில் தான் அதை

நடப்பிப்பார். நம்மால் இயன்றதை எல்லாம் செய்து முடித்த பிறகு, அவரையே நோக்கிக் காத்திருக்க வேண்டும். என் நாமம் தரிக்கப் பட்ட என் ஜினங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம் பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளை விட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்தில் இருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்துக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பேன் (2 நாளாகமம் 7:14).

தேவனே, எங்களை உயிர்ப்பியும்!